

1

EEN MIEZERIGE, ZURE REGEN VALT OP DE BOOMgaard voor mijn raam, maar ik dank God ervoor. In deze mageretijden geeft het me recht op een vuurtje in de open haard op mijn kamer, een bescheiden gloed om mijn verkleumde botten bij te warmen terwijl ik deze zinnen neerkrabbel bij het mistroostige licht van een kille novemberdag. Mijn schoondochter Marie, die dit huishouden bestiert, is zuinig met het brandhout. Het riddergoed behoort mij toe, en we zouden goed kunnen leven van dit land, zo niet riant, als een paar jonge kerels het af en toe zouden bewerken. Maar sinds mijn zoon Rob vorig jaar aan dysenterie overleed, heeft zich een moeheid van me meester gemaakt die me van mijn wilskracht heeft beroofd. Hoewel ik nog altijd gezond en sterk ben, godzijdank, kost het me toch elke ochtend weer de grootste moeite om uit mijn bed te komen en me aan de dagelijkse beslommeringen te wijden. En sinds Robs dood is Marie verbitterd geraakt, en zwijgzaam en benepen geworden. Daarom heeft ze bepaald dat er in de vertrekken overdag geen vuurtjes meer mogen branden, behalve wanneer het regent. En maar één keer per week eten we vlees. En dagelijks bidden we voor Robs ziel, in de ochtend en in de avond. In mijn zwaarmoedige staat kan ik de kracht niet opbrengen om tegen haar besluiten in te gaan.

Op zondagen zegt Marie helemaal geen woord, ze zit dan alleen maar de hele dag te bidden en overdenkt het lijden van Onze Lieve Heer in de grote, kille zaal, en dan schud ik mezelf wakker en neem ik mijn kleinzoon en naamgenoot Alan mee naar het woud aan het verre uiteinde van mijn riddergoed, waar hij speelt dat hij een vogelvrije is en ik ga dan zitten en zing voor hem, en vertel hem de verhalen uit mijn jeugd: over mijn eigen zorgeloze tijd toen ik buiten de wet leefde, toen ik geen soldaat van de ko-

ning vreesde, geen schout en geen houtvester, toen ik deed wat ik wilde, pakte wat ik begeerde en me alleen hield aan de wet van mijn vogelvrije meester: Robert Odo, Heer van Sherwood.

Nu, als zestigjarige, heb ik meer last van kou dan in mijn jeugd, en ook van vocht; nu doen mijn oude wonden bijna de hele winter pijn. Terwijl ik de grauwe regen op mijn fruitboompjes zie neerstorten, trek ik mijn met bont gevoerde mantel steviger om me heen tegen de koude lucht. Mijn linkerhand glijdt in de mouw, tastend over de stalen spieren van een zwaardvechter, op zoek naar een langwerpige, diep litteken hoog op mijn rechterbovenarm. En terwijl ik over de harde, gladde voor strijk, denk ik terug aan de verschrikkelijke strijd waarin ik die trofee in de wacht heb gesleept.

Ik lag op mijn rug in een pap van bloed en omgewoelde aarde, half verblind door zweet en omdat mijn helm naar voren werd gedrukt; mijn zwaard hief ik omhoog in een zinloze poging tot verweer terwijl ik naar adem lag te snakken op de grond. Boven me stond de enorme zwaardvechter in grijze maliënkolder naar mijn rechterarm te maaien. De tijd begon te kruipen, ik kon zijn kling langzaam neer zien komen, ik zag de verbitterde woede op zijn gezicht, ik voelde de stekende pijn toen het metaal door de voering van mijn mouw heen in het vlees van mijn rechterarm drong, en toen, uit het niets, was daar de parerende zwaardhouw van Robin, bijna te laat, maar hij voorkwam dat de kling te diep doordrong.

En ik herinner me hoe Robin, vuil van het zweet, zelf de wond verzorgde. Zijn eigen gehavende gezicht bloedde terwijl hij naar me grijnsde toen ik mijn gezicht vertrok van de pijn. Hij zei, en ik zal me zijn woorden tot aan mijn dood herinneren: 'Het lijkt of God echt zijn zinnen op deze hand heeft gezet, Alan. Maar ik heb Hem die nu al driemaal ontzegd – en hij zal hem ook nooit krijgen, zolang ik kracht in mijn lijf heb.'

Het was mijn rechterhand, mijn ganzenveerhand die hij redde, en met die hand hoop ik mijn schuld aan hem te vereffenen. Met dit werktuig zal ik, als het God behaagt, zijn verhaal vertellen, en mijn verhaal, en de wereld de waarheid verkondigen over de gevaarlijke vogelvrijverklaarde en meesterdief, de moordenaar,

verminker en tedere minnaar, de wrede graaf en bevelhebber en, bovenal, de machtige man die met de koning van Engeland aan één tafel zat in Runnymede en deze dwong zich over te geven aan de wil van het volk van dat land; het verhaal van een man die ik simpelweg kende als Robin Hood.

Iedereen in ons dorpje wist van de komst van Robin af. Sinds de leenheer van het riddergoed de vorige winter was overleden, hing er in het dorp een bijna onophoudelijke feeststemming: er was geen autoriteit om hen te dwingen te werken op het domein en zodra ze hun eigen lapjes grond hadden verzorgd, hadden de dorpingen veel tijd over. Het bierhuis van de waardin zat van vroeg tot laat afgeladen en gonsde van de verhalen over Robins heldenfeiten, avonturen en gruweldaden. Maar er was maar bar weinig dat op waarheid berustte en er was ook maar erg weinig nieuws: alleen dat hij rond de avondschemering zou aankomen en dat hij iedereen die wat met hem te bespreken had die avond te woord zou staan in de kerk, waar hij audiëntie zou verlenen.

Al dat gekrakeel was letterlijk beneden mij, aangezien ik me schuilhield op de hooizolder boven de stal achter in het vervalen huisje van mijn moeder, in een nestje dat ik in het hooi had gemaakt. Ik telde dertien zomers, er zat een kloppende bult ter grootte van een duivenei op mijn voorhoofd, ik had een bloedneus en een lelijke jaap over mijn wang, en voor de schrik trakteerde ik mezelf op lekker nietsdoen. Ik zat er al de hele middag, nadat ik ons huis was binnengestrompeld, buiten adem, verwond en geschaafd, na aan de ruwe handen van het recht te zijn ontsnapt en de twaalf mijl vanaf Nottingham helemaal over de velden naar huis toe te hebben gerend.

We waren arm, zaten bijna aan de grond, en toen ik mijn moeder weer eens had zien huilen van uitputting na een dag ploeteren om aan de kost te komen met het sprokkelen van hout dat ze aan haar burens verkocht, besloot ik een dief te worden, of om precies te zijn, een beurzensnijder: ik sneed de leren koordjes door waarmee een beurs aan een riem van een man hing, met een kort mesje dat ik steeds zo scherp als een scheermes sleep. Negen van de tien keer merkten ze er pas wat van als ik al twintig meter ver-

der was en in de dichte drommen verdween van de Nottinghamse markt. Als ik thuiskwam met een handjevol muntjes en ze voor mijn moeder uitspreidde, vroeg ze niet waar die vandaan kwamen, maar glimlachte en kuste ze me en ging dan meteen eten kopen. Hoewel ik uit noodzaak mijn dagelijks brood van anderen was gaan roven, ontdekte ik, moge God het me vergeven, dat ik er goed in was en dat ik het fijn vond. Ik was zelfs gek op de spanning van de jacht; een dikke koopman achternalopen terwijl hij op een markt zich in de mensenmassa een weg baande, zo geruisloos als zijn schaduw, dan onhandig tegen hem oplopen, zogenaamd per ongeluk, een haal met het mes en ervandoor voor de ander doorhad dat zijn beurs was verdwenen.

Ik was die dag echter zo stom geweest om te proberen van een kraampje een pasteitje te stelen, een kostelijk rundvleespasteitje met goudbruine korst van wel twee vuisten dik. Ik had zoals gewoonlijk honger, maar was ook overmoedig.

Ik gebruikte een truc die ik al vaker had gebruikt: ik stond achter een rood aangelopen waardin van een bierhuis die de koopwaar op het kraampje stond te bepotelen en op de prijs stond te foeteren; ik gooide ongemerkt een kiezelsteentje naar de kraamhouder ernaast – een kaashandelaar als ik me goed herinner – en trof hem recht op zijn oor, en in de daaropvolgende beschuldigingen over en weer tussen de kraamhouders, veegde ik de pastei van de tafel in mijn geopende buidel tas en kuierde weg.

Maar de leerjongen van de pasteitjesverkoper, die achter hun wagen had staan plassen, kwam tevoorschijn net toen ik mijn avondeten stond in te laden en schreeuwde: ‘Hei!’ Iedereen keek naar mij. Toen klonk er ‘Houd de dief!’ en ‘Grijp hem!’ terwijl ik als een paling in paniek wegglipte tussen de menigte stadsbewoners door tot – krak! – ik met een knuppel op het voorhoofd werd geslagen door een of andere boerenkinkel en toen in een houdgreep werd gehouden door een langslopende krijgsman. Hij stompte me tweemaal in het gezicht met zijn grote harde vuist en mijn benen werden slap.

Toen ik even later bij mijn positieven kwam, lag ik op de grond te midden van een kwebbelende menigte. De soldaat stond over me heen gebogen. Hij droeg het zwarte overkleed met rode vis-

graatbalk van sir Ralph Murdac, bij goddelijk gezag schout van Nottinghamshire, Derbyshire en het koninklijk jachtdomein. En opeens sloeg de schrik mij om het hart.

De soldaat hees me aan mijn haren overeind en ik stond verdwaasd te trillen terwijl de leerjongen met zijn rode kop over de gestolen pastei stond te jeremiëren. Mijn buidel tas werd openge-scheurd en de kring van omstanders rekten zich de nek om het belastende voorwerp te zien, wasemend met een heerlijke geur, ter hoogte van mijn middel. Het water loopt me nog steeds in de mond als ik denk aan die verrukkelijke geur.

Toen golfde de dringende en schreeuwende mensenmassa en opende zich, door de lansen van een tiental krijgslieden uiteen-gedreven, en een edelman betrad de open plek, geheel in het zwart gekleed. Hij scheen omgeven door ontzag.

Hoewel ik hem nooit eerder had gezien, wist ik op slag dat dit sir Ralph moest zijn: de slotvoogd die het kasteel van Nottingham in bruikleen had van de koning en die over leven en dood beschikte van alle mensen in een enorm gebied in het midden van Engeland. De menigte verstomde en ik gaapte hem aan, doods-bang, terwijl hij kalm zijn ogen over mijn tengere lijf liet gaan en mijn vuile blonde haar in zich opnam en mijn vuile gezicht en haveloze lompen. Hij was een tengere man, niet rijzig maar wel knap, zijn atletisch postuur was gehuld in een zwartzijden tuniek en nauwsluitende broek en een gitzwarte mantel die bij zijn keel met een gouden gesp was vastgepind. In zijn rechterhand hield hij een rijzweep vast; een zwarte, met leer omwikkelde roede van drie voet lang die taps toeliep van een duim dik tot de smalheid van een veter. Aan zijn linkerzij hing in een zwartleren schede een zwaard met zilveren gevest. Zijn gezicht was gladgeschoren, fijn-besneden en omkranst door gitzwart haar, gekapt en keurig gekruld tot een soort bloempot. Ik ving een vleug op van zijn parfum: lavendel, en iets muskusachtigs. De bleekste blauwe ogen die ik ooit had gezien, koud en onmenselijk, leken als rijp te glinsteren onder zijn donkere wenkbrauwen. Hij tuitte zijn lippen terwijl hij me in zich opnam. En opeens verdween al mijn angst als sneeuw voor de zon, als een golf die zich terugtrok van de kiezels aan het strand... en ik besepte dat ik hem haatte. Ik werd ver-

vuld van een ijskoude minachting: ik haatte wat hij en de zijnen mij en mijn familie hadden aangedaan. Ik haatte zijn rijkdom, ik haatte zijn dure kleren, zijn knappe voorkomen, zijn geparfumeerde perfectie, en zijn ingebakken arrogantie. Ik haatte zijn macht over mij, zijn vermeende superioriteit, zijn daadwerkelijke superioriteit. Ik balde mijn haat samen in mijn blik. En ik vermoed dat hij mijn vijandigheid aanvoelde. Een ogenblik kruisten onze blikken elkaar en toen, met een ruk van zijn perfecte vierkante kin, keek hij weg. Op dat moment nieste ik, een enorm salvo uit mijn neus, zo luid en onverwacht dat iedereen zich een ongeluk schrok. Er ging een schok door sir Ralph heen en hij staarde me met ontzetting aan. Ik voelde hoe snot en bloed zich in mijn toegetakelde neus vermengden. Het vocht begon langs mijn mondhoek op mijn kin te sijpelen. Ik weerstond de neiging het weg te likken. Sir Ralph zei niets en staarde me met opperste walging aan. Toen sprak hij uiterst kalm. ‘Breng dit... vullles... naar het kasteel,’ zei hij in het Engels, maar met een lispelende fluissterstem met Franse tongval. Toen voegde hij er in mijn gezicht aan toe: ‘Morgen, walgelijk mannetje, hakken we dat grijpgrage handje van jou eraf.’

Ik nieste opnieuw en een dikke klodder bloederig slijm schoot uit mijn neus en spatte op zijn smettelooze zwarte mantel. Hij keek vol afgrijzen omlaag naar de roodgele smurrie, en sloeg me toen, zo snel als een adder, in het gezicht met zijn rijzweep. De klap sloeg me tegen de grond en bloed begon te sijpelen uit een snee van twee duim lengte op mijn wang. Ik keek met ogen die vertroebeld werden door woede en pijn omhoog naar sir Ralph. Hij keek even terug, zijn blauwe ogen merkwaardig uitdrukingsloos, toen liet hij de rijzweep in de modder vallen, alsof die besmet was met de pest, keerde zich onverstoord van me af, bracht zijn mantel in een wat comfortabeler positie en bewoog zich toen snel door het omringende gepeupel door, dat voor hem uiteenging als de Rode Zee voor Mozes.

Toen de soldaten aanstalten maakten om me aan mijn pols mee te slepen, hoorde ik een vrouw uitroepen: ‘Dat is Alan, de zoon van weduwe Dale. Wees hem genadig, hij is maar een knaapje zonder vader!’ En de man hield halt en keerde zich om om haar

te woord te staan, terwijl hij mijn arm maar met één vuist vasthield. En terwijl hij zich omdraaide, balde ik mijn haat en razerij samen en wrong ik mijn pols uit zijn greep, rukte me los, wurmde me tussen wat benen door en koos het hazenpad. Achter mij brak een tumult los: soldaten die duwden en vloekten naar de mensen die hen voor de voeten liepen. Ik dook dan weer naar links en dan weer naar rechts, gleed door de menigte heen, botste tegen dikke boeren aan, dook weg voor de huisvrouwen met hun mandjes. Ik zorgde voor een complete chaos met alle woedende reacties op mijn passeren. Mannen en vrouwen keerden zich snel om, woedend om zo ruw te zijn weggeduwd. Wagens werden omgekiept, aardewerk stortte neer op de grond, een hek met een kudde schapen erin ging tegen de vlakke en de dieren ontsnapten en droegen aan het tumult bij met hun geblaat. Ik maakte me uit de voeten en spurtte een zijsteegje in, baande me een weg, de smidse van een hoefsmid in en er aan de andere kant weer uit, door een nauw straatje dat omhoogliep tussen twee grote herenhuizen door, en sloeg linksaf, een andere straat in, totdat het geluid achter me was weggestorven. Ik hield halt in een portaal van een kerk bij de stadswal en kwam weer op adem. Ik leek niet te zijn gevolgd. Toen liep ik, terwijl ik probeerde te bedaren, zo kalm als ik kon, met mijn gezicht in mijn kap verborgen, één hand ongedwongen op mijn gehavende gezicht, de stadspoort uit, langs de soezende poortwachter, over de slingerende weg die verdween in de richting van het dichte bos. Zodra ik uit het zicht was verdwenen, begon ik te rennen. Ik rende zo hard als ik kon, ondanks het bonken in mijn hoofd en het weeë gevoel in mijn maag. Ik bleef rennen tot ik een bocht om ging en mijn dorp zag. Terwijl ik op adem probeerde te komen, zag ik dat ik mijn rechterpols stevig omklemd hield. Ik was mijn arm niet kwijtgeraakt, godzijdank, ik had mijn rappe vingers nog. En ook het pastetje.

Terwijl ik op de hooizolder mijn gewonde en geschaafde gezicht lag te verzorgen, liet ik beelden van die dag de revue passeren. Ik was op de weg vanaf Nottingham voor zover ik kon nagaan niet achtervolgd, maar de vrouw op de markt had me herkend, dus al gauw, zo besepte ik – waarschijnlijk al de volgende morgen –

zouden de mannen van de schout mij in mijn moeders huisje komen halen.

Daarom nam mijn moeder me die avond mee naar Robin.

Het dorp lag er donker bij, afgezien van een kring van toortsen rondom de voormalige kerk in het noordelijkste deel van het dorp. Onze kerk was niet bepaald imposant – nauwelijks groter dan een dorps huis, maar opgetrokken uit grote stenen, met een rieten dak erop. We hadden geen priester aangezien het dorp te arm was om hem te onderhouden – het was eerlijk gezegd niet veel meer dan een gehucht. Maar op kerkelijke feestdagen, Pasen, Sint-Michiel en Kerstmis en dergelijke, kwam er uit Nottingham een priester om de mis te lezen. En net zo zeker als dat wat geboren wordt moet sterven, kwam de dienaar van de bisschop na de oogst onze tienden innen.

Omdat het het grootste en meest solide gebouw van het dorp was, gebruikten we het ook voor vergaderingen en tijdens de recente chaos in de strijd tussen koning Stephen en keizerin Maud, hadden de dorpingen zich erin verschanst tegen plunderende bendes van soldaten die hen wilden plunderen en uitmoorden. In die sombere tijden, zo wilde het gezegde, hield een wijs man zijn duiten begraven, zijn kleren sober en zijn dochters binnen.

Sinds koning Henry vierendertig jaar daarvoor de troon had bestegen, was Engeland betrekkelijk vreedzaam geweest. We hoefden niet langer plunderende roversbendes van rebellerende soldaten te verduren, maar we gingen wel gebukt onder de soldaten van sir Ralph Murdac. En die konden al net zo roofzuchtig zijn, vooral nu de koning in het buitenland vocht tegen zijn zoon, hertog Richard van Aquitanië en Philips Augustus, de koning van Frankrijk. Onze Henry had Ranulph de Glanville aangesteld om als opperste staatsraad te regeren en Engeland, zo werd in het dorp gefluisterd, werd niet langer goed geregeerd. Ranulph, zo werd gezegd, hield van zilver en goud en zou iedereen – zelfs de duivel – als schout aanstellen die genoeg voor die post betaalde. Hij was zelf schout geweest en wist precies hoeveel geld uit een graafschap kon worden geperst. En dus werden we uitgeknepen tot de pitjes eruit sprongen. Naar verluidt bracht Ralph

Murdac, die door Glanville was aangesteld, een aardige duit in het laatje van de opperstaatsraad en van zichzelf.

Op die lenteavond had een drom dorpingen zich voor de kerk verzameld en er gingen steeds een paar naar binnen zodra er enkele naar buiten waren gekomen. Mijn moeder baande zich een weg door de menigte en trok me achter zich aan. Bij het naderen van de grote kerkdeur zag ik dat een reus er op wacht stond. Hij zei niets maar stak een enorme hand uit, met de handpalm naar ons toe. En wij stopten alsof we tegen een onzichtbare muur waren opgelopen.

De portier, echt een reus van een vent met vlasblond haar, hield in een van zijn kolenschoppen een lange houten schermstok en droeg een lange dolk, bijna een zwaard, aan zijn riem. Hij keek naar ons omlaag, knikte en zei met een flauwe glimlach: 'Vrouw, wat wilt u van hem?'

Mijn moeder antwoordde: 'Het gaat om mijn zoon Alan.' Ze gebaarde naar mij. 'Ze komen hem halen, John.'

De reus knikte opnieuw. 'Wacht daar maar,' baste hij, en wees in de richting van zo'n twintig mensen, zowel mannen als vrouwen en ook nog wat kinderen, die naast de kerk stonden te wachten.

We gingen bij de anderen staan en mijn moeder spuugde op een doekje en begon mijn gezicht te boenen om wat vuil en geronnen bloed eraf te vegen. Ik was in die tijd behoorlijk verwilderd; ik kwam alleen thuis wanneer ik mijn moeder wat geld of voedsel kon geven, en sliep primitief in donkere hoekjes van de stad Nottingham of in hooibergen en schuren op het platteland. Sinds de dood van mijn vader Harry, die vier jaar daarvoor door Murdacs soldaten was opgehangen, had ik me zelden beziggehouden met mijn toilet en eerlijk gezegd was ik een smeerkees. Mijn vader was een aparte man geweest, geleerd en muzikaal, wijs en hoffelijk, en opmerkelijk kritisch op het gebied van nagel- en haarverzorging. Maar op mijn negende hingen ze hem op als de eerste de beste dief.

De soldaten hadden bij het krieken van de ochtend de deur van ons huisje ingebeukt en hadden mijn vader gegrepen, hem van het grote strooien matras gesleurd waarop het hele gezin sliep en

hadden hem op straat gesmeten. Zonder enige plichtplegingen hadden ze zijn handen op zijn rug gebonden en hem aan zijn nek opgehangen aan de grote wijdvertakte eik in het midden van het dorp, naast het bierhuis, als voorbeeld voor de rest van ons. Het duurde vele minuten voor hij stierf en hij bevuilde zichzelf – pies spatte rond van zijn in het wilde weg schoppende blote hielen – terwijl hij in het schemerlicht stuiptrekkend bungelde aan het touw. Mijn vader probeerde oogcontact met mij te behouden terwijl hij stierf maar, moge God het me vergeven, ik keerde me af van zijn afzichtelijk opgezwollen gezicht en uitpuilende ogen, en verborg mijn gezicht in mijn handen. Moge God zijn ziel genadig zijn. En de mijne.

Toen de soldaten waren verdwenen, sneden we hem los en begroeven we hem; ik geloof niet dat ik mijn moeder na die dag ooit nog gelukkig heb zien kijken. Ze vertelde me vele verhalen over hem, in een poging zijn nagedachtenis in zijn kinderen in leven te houden. Hij had over de hele wereld gereisd, zei mijn moeder, en had een goede opleiding genoten; op zeker moment in zijn leven was hij geestelijke geweest in Frankrijk, een zanger in de grote nieuwe kathedraal van de Notre Dame die ze in Parijs aan het bouwen waren. Vóór zijn dood had mijn vader wel eens pogingen gedaan om mij te leren lezen en schrijven in het Engels, Frans en Latijn. Hij had me geregeld een pak slaag gegeven, maar nooit hard, zodat ik me de woordjes zou heugen, maar na al die lessuren was ik nog steeds meer geïnteresseerd in vrij als een vogel door de natuur dartelen dan zwoegen boven een leitje. Toch zal ik zijn muziek nooit vergeten, zelfs nu zijn gezicht steeds meer vervaagt met het verstrijken der jaren, en hoe zijn gezang het huis met vreugde vervulde. Ik herinner me dat we vaak zongen, met het hele gezin, 's avonds bij de haard; mijn vader en moeder zo gelukkig samen.

Terwijl ze mijn vuile gezicht bewerkte met haar met spuug bevochtigde doek, zag ik dat de tranen weer stroomden over mijn moeders gezicht. Ik was de laatste overlevende van haar gezin: mijn vader gedood, mijn jongere zussen Aelgifu en Coelwyn allebei in een tijdspanne van enkele weken na elkaar overleden, twee zomers terug, na een kort en gepijnigd ziekbed waarbij ze

bloed hadden opgehoest en als ontlasting een zwart en stinkend vocht hadden geplast. En nu zou ik, haar enige nog levende kind, morgen door het gerecht worden opgepakt en mijn hand zou worden afgehakt. Of nog erger: ik zou net als mijn vader worden opgehangen als een dief.

Ik moet bekennen dat ik op dat moment, voor de kerk staand met mijn huilende moeder, geen vrees voelde voor de mannen van de schout, en ook geen droefheid om de dood van mijn vader en zusters – de emotie die de overhand had, was opwinding. Robert, Heer van Sherwood, bevond zich hier; Robin Hood: die geweldige en gewelddadige man, gevreesd door zowel Normandische edellieden als Engelse dorpelingen. Hij was een man die rijken bestal, hun geld roofde en hun dienaren die door zijn rijk trokken doodde; een man die sir Ralph Murdac tartte door precies te doen wat hij wilde in het grote kroondomein van Nottingham, die er feitelijk de ware heerser over was. En voor ik het wist zou ik vóór hem staan.

Terwijl ik naar de kerkdeur opkeek, merkte ik dat er iets mis was. Een donker voorwerp was boven de lateibalk bevestigd. In het flakkerende licht van de toortsen kon ik amper zien wat het was. Het was de afgehakte kop van een jonge wolf, met de ogen nog altijd open, die woest schitterden in het fakkellicht. Een grote spijker was door zijn voorhoofd geslagen waardoor de kop vastgepind zat aan het hout. Aan weerszijden van de kop en op de deurposten was donker bloed gesmeerd. Ik voelde een bijna ondraaglijke opwinding, een euforie joeg door mijn longen en in mijn hoofd. Hij had gewaagd de kerk te ontheiligen met het kadaver van een dier, om zich het gebouw voor één nacht toe te eigenen. Hij had het lef zijn onsterfelijke ziel op het spel te zetten met een heidens symbool op de heilige grond van onze moederkerk. Deze man kende echt geen angst.

Eindelijk, na wat wel uren leek te duren, wenkte de reus ons en opende hij de deuren van de kerk. Mijn opwinding was ten top gestegen en al bonkte mijn gewonde hoofd, toch hield ik het fier gegeven terwijl we naar binnen liepen.

Er brandden tientallen dikke talkkaarsen en na de duisternis buiten was het verbazend licht in de kerk, die half vol dorpelin-

gen zat en hier en daar wat grimmig uitzierende vreemdelingen, met hun kappen over hun gezicht getrokken, sommige staand, sommige zittend op houten kerkbanken langs de muren. Een klerk, een man van middelbare leeftijd, rond de dertig, zat aan een klein tafeltje in een hoek van de kerk op een perkamentrol te krabbelen. Een grote houten stoel was aan de voet van het altaar gezet.

In die stoel zat een gewone jongeman, slank, begin twintig, met melkboerenhondenhaar, gekleed in een slordig geverfde, met lapjes verstelde donkergroene tuniek en nauwsluitende broek en half gehuld in een grijze mantel. Zijn kleren waren niet anders dan die van andere mannen in het dorp – ze waren zo mogelijk nog schameler. Wat een schok. Waar was die grote man? Waar was de Heer van het Woud? Hij droeg geen zwaard, geen goud, geen ringen, geen enkel symbool van zijn status en macht, behalve dat achter hem twee lange mannen met kappen op hun hoofd stonden, beide met een slagzwaard en een zes voet lange boog. Wat een afknapper: dit was geen bandietenkoning; het leek meer een kruimeldief zoals ik. Een beeld van sir Ralph kwam me voor ogen: zijn kostbare zwartzijden kleren, zijn lavendelgeurig parfum, zijn houding van superioriteit. Toen keek ik weer naar die alledaagse man voor me.

Deze leunde wat voorover – ogen gesloten, elleboog op de armleuning, kin in zijn hand en vingers op zijn wang – luisterend naar een gedrongen maar erg brede man met roodbruin haar, in de ruwharige kledij van een monnik, die hem kalm en ernstig iets in zijn oor stond te fluisteren. De monnik was uitgesproken en kwam op ons af. Robin leunde achterover, zuchtte en opende zijn ogen. Hij keek me recht aan en ik zag dat zijn ogen even grijs waren als zijn mantel, ze leken haast zilver in het kaarslicht. Toen deed hij zijn ogen weer dicht en raakte weer in gepeins verzonken.

‘Ik heet Tuck,’ zei de monnik met een vreemd zangerig accent dat ik voor Wels hield. ‘Wat kan ik voor jullie doen?’

Mijn moeder stak haar hand uit naar de monnik; er zat een enkel kippenei in. ‘Het gaat om mijn zoon,’ zei ze haastig. ‘De mannen van de schout komen hem halen, en ze zullen hem zeker zijn hand afhakken of ophangen. Neem hem mee, broeder. Laat hem de bescherming genieten van de Heer van het Woud. Een vrij-

plaats, broeder. Om godswil, geef hem een vrijplaats in het woud.’

Ik keek de Welse monnik in de ogen: ze waren mild, lichtbruin, de kleur van hazelnoten, droevig en vriendelijk. Hij nam het ei aan en liet het in een open buideltje aan zijn riem glijden, zonder het dicht te gespen.

‘Waarom zitten ze achter je aan?’ vroeg hij aan mij.

Mijn moeder begon te ratelen. ‘Het is allemaal een groot misverstand, een jammerlijke vergissing, want het is een beste jongen, natuurlijk, soms is hij wat ondeugend, maar...’

Broeder Tuck negeerde haar. Hij vroeg opnieuw: ‘Waarom zitten ze achter je aan, jong?’

Ik keek hem recht in de ogen. ‘Ik heb een pasteitje gestolen, heer,’ zei ik zo kalm als ik kon, terwijl mijn hart bonkte als een Moorse trom.

‘Weet je wel dat stelen een zonde is?’ vroeg hij.

‘Ja, heer.’

‘En toch stal je iets... Waarom?’

‘Ik had honger en... en... dat is wat ik goed kan... stelen. Daar ben ik het beste in. Beter dan de meeste anderen.’

Tuck grinnikte geamuseerd. ‘Beter dan de meeste anderen, hè? Dat zou me sterk verbazen. Je bent toch gepakt, is het niet? Welnu, er moet boetedoening volgen. Alle zonde moet worden beboet.’

‘Jawel, heer.’

Tuck nam me vriendelijk bij de arm, en bracht me voor Robins stoel. De Heer van het Woud opende zijn ogen en keek me weer aan. Iedere gedachte aan zijn saaie verschijning, zijn armzalige alledaagse boevenkostuum, werd weggevaagd. Zijn blik was uitzonderlijk helder: het was alsof je naar de volle maan keek, twee zilverachtig glanzende volle manen. De rest van de wereld verdween, de tijd stond stil en er was niets anders dan Robin en ik in een duister universum dat enkel verlicht werd door zijn ogen; hij scheen me met zijn starende blik op te slorpen, te onderzoeken, mijn zondige en positieve trekken te leren kennen.

Toen hij sprak, klonk er een muzikale stem, licht maar sterk. ‘Ik hoor dat je je arm voor een pasteitje in de waagschaal hebt gelegd?’